

[Kaj Hansen.]

ingen måde at være overdrevet og særdeles korrekt, og derfor må jeg beklage, at man ikke allerede dengang tog spørgsmålet op.

Nu har vi jo hørt her, og det er måske en situation, vi tidligere har været i, at politiske partier, der har indgået et forlig, også diskuterer, hvordan dette forlig skal forstås. Nu er vi i den paradoksale situation, at lovforslagene i det boligforlig, som 6 partier indgik i juni måned, skal vi behandle på næste fredag. Og inden vi begynder at behandle disse lovforslag overhovedet, så hører man her en diskussion om, hvad der i virkeligheden menes med, at der skal bygges 40.000 lejligheder.

Ja men hvad er det, der står i forliget? Der står, at partierne er enige om, at det i det kommende år er en rimelig målsætning at søge tilvejebragt en stabil boligproduktion på 40.000 enheder årligt. Jeg har forstået dette på den måde, også efter at hr. Svend Jakobsen har haft ordet, at dette skal tages bogstaveligt, at der skal bygges 40.000 lejligheder. Og jeg har også forstået, at hr. Bendix, måske knap så kategorisk, men nogenlunde er inde på samme tanke, at disse 40.000 lejligheder skal bygges. Men efter at jeg har haft lejlighed til at høre boligministerens tale, så ser det jo ikke ud til, at der fra regeringens side vil blive iværksat foranstaltninger, så disse lejligheder kan bygges. Boligministeren trøster sig med, at efterhånden som byggeriet går i stå, så falder renten jo nok til sidst, således at den kommer ned på et leje, hvor nogle nye skulle få begyndt at bygge. Men nu vil jeg gerne have opklaret en meget vigtig sag, fordi det er jo det boligforlig, vi skal behandle på næste fredag: er der overensstemmelse med socialdemokratiets vurdering af, at de 40.000 boliger skal bygges, eller er det sådan, at regeringen og boligministeren bare kan sige, at vi stræber alt, hvad vi kan, for at få bygget de 40.000 boliger?

Jeg tror, at det vil være nødvendigt, for at vi overhovedet også kan gå ind i en debat om, hvorledes fremtiden skal tegne sig

for boligbyggeriet, at vi får dette spørgsmål klaret op.

Formanden:

Jeg troede ikke, det længere var nødvendigt at advare mod højreastede samtaler i sidegangen.

Tastesen (S):

Jeg vil gøre et par bemærkninger om et beskæftigelsesproblem, der ikke har været så stærkt fremme i debatten, et problem, der for så vidt også var aktuelt for et år siden, da vi havde fuld beskæftigelse, men hvis løsning vanskeliggøres af den arbejdsløshedsudvikling, som vi er inde i.

Jeg tænker på de unge under 25 år, der af forskellige årsager har haft svært ved at tilpasse sig arbejdsmarkedet. Vi har i folketingets socialudvalg fulgt udviklingen for disse unges vedkommende, som i en fuld beskæftigelsessituation ikke har været motiveret eller haft mulighed for at kunne tage imod de tilbud, der kom fra arbejdsmarkedet, og drøftet, hvad der kunne gøres ved dette problem. Vi har modtaget uromeldinger fra de store byers socialområde, hvor man fortæller, at inden for de sidste par år har op mod 10 pct. af de unge mellem 18 og 25 år på et eller andet tidspunkt inden for et år modtaget offentlig forsorgshjælp.

Det drejer sig jo ikke om de unge, der får uddannelsesstøtte. Det drejer sig jo heller ikke om de unge, der har ancienniteten til at få arbejdsløshedsunderstøttelse, og det drejer sig heller ikke om dem, der er indkaldt til aftjening af værnepligt, men alligevel er det jo en forholdsvis stor gruppe af unge, det her drejer sig om. Hvordan vil vore muligheder i den situation, hvor vi ryger op på en høj arbejdsløshedsprocent, hvis ikke der sættes kraftigt ind herimod, for at kunne føre en moderne socialpolitik, for at samle disse grupper op, være?

Jeg tror, min kollega hr. Jørgen Peder Hansen har talt om de unge, som er motiveret til at gå ind i arbejdsmarkedet, hvis man kan skaffe dem lærepladser, hvis man